

ilmia, et seal suuma päikeste palawa företususes suggugi vahel puhtamise aega saaksid; pealegi tigeda werejäniliste kubjaste alalist ja hirmjat pelsu peawad kannatama, mis orjadepidaja härra rahulise südamega pealt vaatab — ja kui arvab veel vähe olewad, hästi veel tagasunnib! Mis temal sellega osja on, et need ka inimesed on ja sedasamma tundwad, kui igaüks. Aga mitmed orjadepidajad ei ole mitte niisugused werelaanid, ehl neil kui ka mitmesugused muud vigad, nagu meil patustel lõigil, lõiges on, waid mitmel neist tuffub ka inimese süda rindus.

Sealsammas, ülemal nimetatud Ahvritamaal elas üks orjadepidaja, kell palju pärisorje oli, aga sellega ta inimese kombel ümberkäis. See ootis Drja-randas ühe ristiustku tütarlapse, mis laugest maalt oli marastatud ja laevaga jinna toodud, nimega Juulia, kes lõigipidi väga viisakas ja õiglane näitis olewad; pealegi väga ilus ja karjä lõiges omas olemises. Peremees haffas temast aegamööda ikka enam ja enam lugu pidama ja wöttis teda wiimoks välisse töö juurest ära oma tubase teenistusse, kus tal hoopis parem ja hõlpsam elu oli kui teistel. Nõnda läks mõni aeg edasi. Korraka tulsi orjadepidajale faugelt merejaare pealt sõnum, et teda sinna paluti tulla mõne osja tali-

tamiste pärast. Ta wöttis sedamaid merereisi ette ja wöttis ka Juuliat enesega, et ta kui truu teenider temal ta laeva peal toidutegemises ja muu toimetuses, kus tarvis, abiks oleks. Merereis läks heoste ja önnelikult ja jõudsivad peagi sinna saare randa. Paganauku saarewalitseja wõi pealis wöttis neid väga lahkesti vastu, viis oma majasje, laolis suurel aum-kombel sütta ja juua anda ja oli kõigipidi nende vastu sõbrasil. Qui küllalt olivad sõonud ja veel rohkem joonud, nagu see paraku sagedaste meeste mood on, ja seal juures tõikusugused jutud saanud aetud, kusis saare ülem, kes sagadaste turjaahuslikku silma Juulia peale oli viiskaud, kas orjadepidaja teda mitte hea hinna eest ära ei müük? „Mitte terive maailma eest ei müü ma teda ära!” vastas Juulia peremees. Kuni saarewalitseja nägi, et ta mitmelordsed pealejamised ega hinna palumised ei aitnud, jättis ta selle osja pealt näha niisammuti ja haffas teisi juttusi ajama. Seal juures aga ei unustand ta suggugi llaasti täis llaasti täie peale oma wõerale kallist viina faela ajada, tunni see furguni täis oli ja lana ääre tukkuma jää lusti teda woodi fanti. No seda olivad kurad ja saarewalitseja mõlemad tahtnud, et oma furja nõu wõisivad selle aja sees, kui orjadepidaja oma peatäit välja magas, ühes